

Семіон Н.В.

Одеський державний університет внутрішніх справ

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ ЗА ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА ЩОДО ДІТЕЙ

У статті розглядаються проблемні аспекти доказування у справах про адміністративні правопорушення за вчинення домашнього насильства щодо дітей. Авторка зазначає, що особливості доказування у таких справах обумовлені характером правопорушення, яке характеризується складністю встановлення факту вчинення насильства, а також складністю отримання доказів. Авторка статті виділяє такі основні проблемні аспекти доказування у справах про адміністративні правопорушення за вчинення домашнього насильства щодо дітей: складність доведення факту вчинення насильства. Це пов'язано з тим, що насильство щодо дітей часто вчиняється в закритих приміщеннях, без сторонніх свідків. Крім того, діти, які постраждали від насильства, часто бояться розповісти про це, оскільки бояться покарання або помсти з боку кривдника; складність отримання доказів. Це пов'язано з тим, що діти, які постраждали від насильства, часто не можуть самостійно надати докази вчинення насильства. Також значним негативним фактором виступають непрофесійні дії поліцейських під час з'ясування обставин справи. На підставі практики Європейського суду з прав людини, а також зауважень вітчизняних судів до роботи поліцейських, зокрема, щодо надання доказів, авторкою акцентується увага на правильному заповненні поліцейськими протоколу про адміністративне правопорушення. Також увага приділена питанням щодо збору доказів у справах щодо вчинення домашнього насильства щодо дітей. Окремо підкреслюється на необхідності вказувати у таких протоколах про адміністративне правопорушення за статтею 173-2 КУПАП факт наявності дитини-свідка, оскільки згідно з законодавством така дитина є постраждалою особою, і у випадку зазначення факту її присутності під час домашнього насильства, вона отримує юридичні підстави для захисту своїх прав.

Ключові слова: домашнє насильство, дитина, дитина-свідок, докази, помилки поліцейських.

Постановка проблеми. За словами голови Національної поліції України Івана Вигівського, станом на листопад 2023 року з початку року до поліції надійшло 243 980 заяв та повідомлень про правопорушення, пов'язані з домашнім насильством. З них звернень від жінок – 76,5%, ще понад 20% повідомлень, які надійшли до поліції, від чоловіків та більше 3% від загальної кількості – це звернення від дітей [1]. Але невелика кількість звернень від дітей зовсім не свідчить про те, що домашнє насильство щодо них вчиняється рідше. По-перше, діти не завжди можуть розрізнити насильство, особливо якщо це є постійним явищем, через що сприймають таке поведіння з ними як норму. По-друге, внаслідок свого віку або просто фізично не можуть повідомити про це, або не знають, до яких суб'єктів можна звернутися. Також доволі часто бояться звернутися за допомогою через побоювання що їм не повірять, ще більше покарають, заберуть від батьків,

тощо. Насправді, діти є найбільш «невидимими» постраждалими від домашнього насильства. Одним із факторів, який цьому сприяє, є непрофесійні дії суб'єктів запобігання та протидії домашньому насильству.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукова спільнота приділяє значну увагу питанням протидії домашньому насильству в Україні. З урахуванням значної суспільної небезпеки значна кількість фахівців та фахівчинь у галузі кримінального процесу, зокрема І.В. Гловюк, О.О. Дудоров, Т.В. Іщенко, О.В. Степаненко М. І. Хавронюк, досліджують питання щодо доказування злочинів, пов'язаних з домашнім насильством, в тому числі і щодо дітей. Адміністративний аспект вчинення домашнього насильства та проблеми доказування у справах про адміністративне правопорушення за статтею 173-2 КУПАП досліджували С.С. Вітвіцький, О.В. Ковальова, А.А. Манжула О.М. Мердова, О.О. Светлічна, К. Шостак та інші.

Мета статі – визначити проблемні аспекти доказування у справах про адміністративні правопорушення за вчинення домашнього насильства щодо дітей та надати рекомендації щодо їх усунення.

Виклад основного матеріалу. Серед усіх суб'єктів, які відповідно до законодавства повинні реагувати на факти насильства щодо дітей, органи Національної поліції займають особливе місце через доволі широкий спектр засобів впливу на ситуацію. Стаття 10 закону України про запобігання та протидію домашньому насильству встановлює, що до повноважень уповноважених підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству належать, зокрема, виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них [2]. Одним із способів реагування на факт насильства є притягнення кривдника до передбаченої законом відповідальності. Окрім суто юридичного, це має й виховний ефект, адже у випадках уникнення відповідальності це нівелює закон в очах кривдника і дозволяє впевнитися у своїй безкарності [3, с. 174]. З огляду на це поліцейські повинні відповідально ставитися до виконання своїх обов'язків.

Втім, як показує практика, з цим існують певні проблеми. За 2022 рік на судовому розгляді перебувало 115 976 справ, які передбачають відповідальність за статтею 173-2 КУпАП, а саме за вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування [4]. Із цієї кількості справ 7227 справ було повернуто, із яких 6606 справ було повернуто для належного оформлення [5]. Така прикра ситуація свідчить про те, що значна кількість справ була оформлена поліцейськими неналежним чином.

Як зазначають дослідники, типовими помилками поліцейських під час оформлення справ про вчинення домашнього насильства є наступні: фабула, зазначена в протоколі про адміністративне правопорушення, не відповідає складу правопорушення (використовується термінологія, яка не відповідає чинному законодавству; не повністю викладено об'єктивну сторону вчиненого правопорушення, передбаченого ст. 173-2 КУпАП; неправильно співвіднесені діяння та форма домашнього насильства: не зазначена ступінь споріднення постраждалої особи та кривдника, тощо); неналежне оформлення протоколу та матеріалів справ про адміністративне правопорушення (не вказана частина ст. 173-2 КУпАП; протокол

не містить підтвердження повторності вчинення правопорушення; не зазначено дату, час чи місце вчинення адміністративного правопорушення; не зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце мешкання, інші анкетні дані особи, яка є потерпілою від цього адміністративного правопорушення; протокол не містить інформації про особу, яка його складала; відсутні копії документів, які підтверджують особу кривдника, потерпілої та ступінь спорідненості між ними; не зазначені свідки правопорушення, при цьому наявні їх пояснення в матеріалах справи; текст написаний нерозбірливо, внаслідок чого протокол неможливо прочитати; терміновий заборонний припис складений нерозбірливо і нечитабельно; до протоколу за ст. 173-2 КУпАП, складеним за невиконання термінового заборонного припису, не долучено копії термінового заборонного припису; до протоколу не додано жодних доказів, тобто відсутні відомості, необхідні для правильного вирішення справи, тощо) [6, с. 44–47].

Також не завжди поліцейські зазначають, що домашнє насильство було вчинено у присутності дитини. Але це є надзвичайно важливим, оскільки відповідно до законодавства дитина, яка стала свідком домашнього насильства, визнається постраждалою [2]. Якщо взяти статистику поліції по складеним протоколам – можна подумати, що від домашнього насильства потерпають тільки бездітні жінки, бо кількість постраждалих дітей становить лише близько 10% від загальної кількості випадків. Так не буває. Це означає, що не виконується норма законодавства, за якою дитина-свідок насильства автоматично стає постраждалою [7]. Визнання дитини-свідка постраждалою особою створює правові передумов для її захисту, тому надзвичайно важливо вказувати це у протоколах про адміністративні правопорушення.

Для належного оформлення матеріалів поліцейським слід ретельно перевіряти інформацію про можливе вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 173-2 КУпАП, правильно кваліфікувати протиправні діяння, тобто здійснювати аналіз фактичних ознак діяння і проводити їх ототожнення з ознаками складу правопорушення, що містяться в порушеній адміністративно-правовій нормі; правильно складати адміністративно-процесуальні документи у справах про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 173-2 КУпАП, особливо протокол про адміністративні правопорушення; долучати до адміністративної справи належним чином оформлені докази; своєчасно, без зволікань, передавати

матеріали справ про адміністративні правопорушення до суду; у разі повернення матеріалів на доопрацювання своєчасно виконувати судові рішення та повертати матеріали справи до суду; використовувати у правозастосовній діяльності науково-практичні рекомендації щодо документування адміністративних правопорушень, передбачених статтею 173-2 КУпАП [8, с. 33].

Тому порушенням принципу всебічного, повного і об'єктивного дослідження всіх обставин справи слід вважати випадки, коли у протоколах про адміністративні правопорушення не відображено встановлення наявності сукупності юридичних фактів, з якими закон пов'язує наявність ознак конкретного складу адміністративного проступку. Такі протоколи не можуть бути визнані достатніми та беззаперечними доказами наявності в діях особи складу адміністративних правопорушень. На практиці допущені порушення під час оформлення матеріалів про адміністративне правопорушення унеможливають повний, всебічний та об'єктивний розгляд справи та прийняття законного судового рішення [9, с. 362].

Як видно із вищезазначеного, одним із значних зауважень до оформлення справи щодо вчинення особою домашнього насильства, є відсутність доказів, які би підтверджували винуватість особи. У статті 251 КУпАП встановлено, що доказами в справі про адміністративне правопорушення, є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються протоколом про адміністративне правопорушення, поясненнями особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, потерпілих, свідків, висновком експерта, речовими доказами, показаннями технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, у тому числі тими, що використовуються особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, або свідками, а також працюючими в автоматичному режимі або в режимі фото- зйомки (відеозапису), які використовуються при нагляді за виконанням правил, норм і стандартів, що стосуються забезпечення безпеки дорож-

нього руху, безпеки на автомобільному транспорті та паркування транспортних засобів, актом огляду та тимчасового затримання транспортного засобу, протоколом про вилучення речей і документів, а також іншими документами [4].

Таким чином, законодавством встановлено доволі широкий перелік можливостей отримання доказової бази. При цьому не має суворих вимог щодо отримання цих доказів, як це, наприклад, існує в кримінальному провадженні, де доказами є тільки фактичні дані, отримані у передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом порядку [10]. Обов'язок щодо збирання доказів покладається на осіб, уповноважених на складання протоколів про адміністративні правопорушення, визначених статтею 255 КУпАП, тобто, у даному випадку, на уповноважених на те посадові осіб органів Національної поліції [4]. Таким чином, саме поліцейські повинні зібрати необхідні докази.

Як неодноразово підкреслювалося Європейським судом з прав людини, суд повинен залишатися неупередженим і не перебирати на себе функцію обвинувачення, шляхом внесення змін до фабули адміністративного правопорушення, яка міститься в протоколі [11], або ж ініціювати збір доказів та уточнювати зміст правопорушення, таким чином уточнюючи фабулу, представлену в протоколі [12]. Тобто суд повинен приймати рішення на основі вже представлених доказів, інакше буде порушення статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, в якій зазначено, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом [13], а саме принципу безсторонності.

З огляду на це поліцейські під час здійснення провадження у справах про адміністративне правопорушення щодо вчинення домашнього насильства повинні зібрати як можна більше доказів. На жаль, доволі розповсюдженою є ситуація, коли поліцейські формально підходять до цього, вважаючи, що протоколу про вчинення адміністративного правопорушення буде достатньо. Така ситуація може бути у випадках, коли постраждала особа відмовляється писати заяву, а кривдник відмовляється надавати пояснення. На жаль, такі випадки не є поодинокими. Це пояснюється багатьма причинами: страхом, що кривдник буде мститися і поводити себе ще гірше, боязнь осуду оточуючих, невіра в те, що поліція зможе допомогти, тощо. Також доволі часто у випадках, коли батьки вчиняють домашнє насильство

щодо дитини, протокол про вчинення адміністративного правопорушення є єдиним доказом, що є неприпустимою практикою.

Як зазначає у своєму рішенні Європейський суд з прав людини, якщо у справі, яка розглядається, єдиним доказом, на який посилаються суди, коли визнають заявників винними, є протокол адміністративного правопорушення та заяви працівників поліції, то це свідчить про нездатність національних судових органів отримати свідчення незалежних спостерігачів про спірні події та підтримує загальну справедливість процесу [14]. Крім того, щодо рапортів працівників поліції, котрі містяться в матеріалах справи то такі, на переконання суду можуть бути визнані достатніми доказами, оскільки відображають лише висновок посадової особи органу поліції за результатами проведеної перевірки. При цьому сам працівник поліції не був очевидцем події, тому його висновки не містять доказових даних. Рапорт містить лише інформацію про подію, отриману працівником поліції з повідомлення заявника [15]. Якщо ж на очах поліцейського було вчинено факт насильства щодо дитини, то це вже інша справа, і суддя може визнавати такі рапорти як докази.

Тому поліцейському потрібно зібрати як можна більше доказової інформації. Варто зазначити, що не завжди це буває легко. Важливим доказом, який має юридичне значення, є пояснення свідків. Тому у разі їх наявності, обов'язково потрібно відібрати в них пояснення (краще від декількох осіб для більшої переконливості), а також не забути вказати про наявність таких пояснень у відповідній графі протоколу про адміністративне правопорушення. До речі, відсутність в протоколі про адміністративне правопорушення зазначеної відмітки дає формальні підстави суддям не враховувати такі пояснення під час розгляду справи. Це ще раз доводить, наскільки важливо поліцейським правильно складати протокол про адміністративне правопорушення.

Пояснення свідків є цінним джерелом доказів. Однак домашнє насильство, як правило, є латентним правопорушенням, свідки якого доволі часто відсутні. І тоді, у кращому випадку, до справи про адміністративне правопорушення окрім протоколу про адміністративне правопорушення та форми оцінки ризиків, долучаються заява та пояснення потерпілої особи, а також пояснення підозрюваної. Втім, і цього замало, оскільки не завжди дає підстави дійти остаточного висновку по справі. По суті, таку ситуацію, в якій в підтвердження винуватості особи надано лише протокол про адмі-

ністративне правопорушення, в протиположності яким ставляться пояснення особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, можна характеризувати як «показання на показання». Таким чином, при оцінці та співставленні комплексу доказів, які надані в підтвердження винуватості суд позбавлений можливості однозначно оцінити його дії, як такі, що містять склад адміністративного правопорушення [16]. Тому в таких випадках, коли є «слово» потерпілої особи, яка заявляє про факт домашнього насильства, та «слово» підозрюваної особи, яка заперечує цей факт, відповідно до презумпції невинуватості, зокрема конституційно закріпленого принципу, що обвинувачення не може ґрунтуватися на припущеннях, а усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь [17], суддя повинен прийняти рішення про закриття провадження в справі щодо притягнення до адміністративної відповідальності за відсутністю події і складу адміністративного правопорушення. Це також підтверджується постановою Касаційного адміністративного суду Верховного Суду від 08.07.2020 № 463/1352/16-а, в якій зазначається, що у силу принципу презумпції невинуватості, що підлягає застосуванню у справах про адміністративні правопорушення, всі сумніви щодо події порушення та винності особи, що притягується до відповідальності, тлумачаться на її користь. Недоведені подія та вина особи мають бути прирівняні до доведеної невинуватості цієї особи [18].

У розумінні статті 272 КУпАП як свідок у справі про адміністративне правопорушення може бути викликана кожна особа, про яку є дані, що їй відомі які-небудь обставини, що підлягають установленню по даній справі [4]. У випадку вчинення такого насильства щодо дитини, це можуть бути вчителі в закладах освіти, вихователі в дитячих садочках, лікарі, керівники гуртків та секцій, які відвідує дитина, няні, а також інші дорослі, з якими контактує дитина. І хоча вони можуть бути відсутніми під час безпосереднього здійснення насильства щодо дитини, але з ними дитина може поділитися такою інформацією, або ж такі дорослі можуть за зовнішніми ознаками чи поведінкою дитини припустити такий факт.

Більш того, відповідно до порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, на деяких із зазначених осіб покладається обов'язок відповідного реагування. Наприклад, у разі виявлення фактів насильства щодо дитини уповноважена посадова

особа закладу загальної середньої освіти протягом доби за допомогою телефонного зв'язку, електронної пошти повинна проінформувати уповноважений підрозділ органу Національної поліції та службу у справах дітей [19]. Також варто нагадати, що відповідно до закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах визначені як повноцінні суб'єкти, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству [2], тому у випадках виявлення насильства щодо дитини вони також повинні проінформувати поліцію.

Якщо ж немає свідків, доказами у справах можуть бути інші фактичні дані, передбачені статтею 251 КУпАП [4]. Якщо дитина має телефон, то доказами можуть бути переписка, фото та відео файли, які фіксують факт вчинення правопорушення. Крім того, чинне законодавство не обмежує потерпілого у збиранні та подачі доказів при розгляді справи [20, с. 368]. Тому під час реагування на факт насильства дитині може бути рекомендовано у разі повторення протиправних дій щодо неї, задокументувати це. Але важливо,

щоб суб'єкти реагування пояснювали, що зробити це можна лише з урахуванням забезпечення особистої безпеки, краще за все в таємниці від кривдника.

Висновки. Підсумовуючи, наголошуємо, що від того, наскільки якісно є справа про адміністративне правопорушення, залежить, без перебільшення, доля дитини. Тому поліцейським слід ретельно підходити збору доказової бази, зокрема намагатися зібрати пояснення свідків, причому не лише очевидців, але й тих, яким може бути відома ситуація щодо вчинення насильства щодо дитини. Також важливо правильно та уважно скласти протокол про адміністративне правопорушення відповідно до встановлених вимог, в якому недвозначно висвітлювалася подія правопорушення. І також не забувати вказувати у таких протоколах про факт наявності дитини-свідка, що потім значно полегшить відповідним органам та службам можливість надавати відповідні послуги, які має дитина, постраждала від домашнього насильства, відповідно до законодавства. Такі дії поліцейських сприятимуть об'єктивному та справедливому розгляду справи в суді та невідворотності притягнення кривдника до відповідальності.

Список літератури:

1. В Нацполіції працюють 54 спеціалізовані підрозділи протидії домашньому насильству, – Іван Вигівський. URL: <http://surl.li/olpue> (дата звернення : 10.12.2023).
2. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19> (дата звернення 10.12.2023).
3. Берендєєва А.І., Томіна В.Ю. Направлення кривдника на проходження програми для кривдників у контексті боротьби з домашнім насильством в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 1. С. 171–174. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-1/42>
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон Української РСР від 07.12.1984 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення 11.12.2023).
5. Судова влада в Україні. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/dom_nacilctvo_22 (дата звернення 11.12.2023).
6. Ковальова О.В., Берендєєва А.І. Діяльність поліцейських щодо запобігання та протидії домашньому насильству: методичні рекомендації для поліцейських мобільних груп реагування на факти вчинення домашнього насильства. Одеса : ОДУВС, 2023. 56 с.
7. Шостак К. Окремі аспекти проблематики невизнання дитини, яка стала свідком домашнього насильства, постраждалою. URL: <https://jurfem.com.ua/okremi-aspekty-problematyky-nevuznannya-dytyny-yakasta-svidkom-domashnyogo-nasylstva-postrazhdaloyu/> (дата звернення 11.12.2023).
8. Документування адміністративних правопорушень, передбачених статтею 173-2 КУпАП (за результатами аналітичного дослідження постанов районних судів м. Маріуполь): науково-практичні рекомендації / С.С. Вітвіцький, О.М. Мердова, О.О. Светлічна. Маріуполь: Донецький державний університет внутрішніх справ, 2021. 30 с.
9. Соловійова О.М. Принципи адміністративної відповідальності та проблеми їх практичної реалізації. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 9. С. 358–366. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-9/88>
10. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення 10.12.2023).
11. Malofeyeva v. Russia. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-119970%22%5D%7D> Text (дата звернення 12.12.2023).

12. Karelin v. Russia. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22appno%22:\[%22926/08%22\],%22itemid%22:\[%22001-166737%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22appno%22:[%22926/08%22],%22itemid%22:[%22001-166737%22]}) (дата звернення 12.12.2023).
13. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення 12.12.2023).
14. Case of Starkov and Tishchenko v. Russia. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22tabview%22:\[%22document%22\],%22itemid%22:\[%22001-199180%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22tabview%22:[%22document%22],%22itemid%22:[%22001-199180%22]}) (дата звернення 13.12.2023).
15. Постанова Мостиського районного суду Львівської області від 15.03.2023 року № 448/62/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109751662> (дата звернення 13.12.2023).
16. Постанова Бахмацького районного суду Чернігівської області від 29.09.2021 року № 728/1897/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99992072> (дата звернення 14.12.2023).
17. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення 14.12.2023).
18. Постанова Касаційного адміністративного суду Верховного Суду від 08.07.2020 № 463/1352/16-а. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90264746> (дата звернення 15.12.2023).
19. Про затвердження Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі : Постанова Кабінету міністрів України від 22.08.2018 р. № 658. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/658-2018-%D0%BF#Text> (дата звернення 16.12.2023).
20. Манжула А.А. Діяльність правоохоронних органів і суду при притягненні кривдників до адміністративної відповідальності за домашнє насильство. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 1. С. 366–369. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.61>.

Semikop N.V. ISSUES OF EVIDENCE IN CASES OF ADMINISTRATIVE OFFENSES FOR DOMESTIC VIOLENCE AGAINST CHILDREN

The article deals with problematic aspects of proof in cases of administrative offenses for committing domestic violence against children. The author notes that the features of proof in such cases are due to the nature of the offense, which is characterized by the complexity of establishing the fact of committing violence, as well as the complexity of obtaining evidence. The author of the article identifies the following main problematic aspects of proof in cases of administrative offenses for committing domestic violence against children: the complexity of proving the fact of committing violence. This is due to the fact that violence against children is often committed indoors, without outside witnesses. In addition, children who have suffered from violence are often afraid to tell about it, because they are afraid of punishment or revenge by the offender; the difficulty of obtaining evidence. This is due to the fact that children affected by violence often cannot independently provide evidence of violence. Also a significant negative factor is the unprofessional actions of the police when clarifying the circumstances of the case. On the basis of the practice of the European Court of Human Rights, as well as the comments of domestic courts to the work of the police, in particular, regarding the provision of evidence, the author focuses on the correct completion by the police of the protocol on an administrative offense. Attention is also paid to the issue of collecting evidence in cases of domestic violence against children. Separately, the need to indicate in such protocols on an administrative offense under Article 173-2 of the Code of Administrative Offenses the fact of the presence of a child witness, since according to the law such a child is an injured person, and in case of indicating the fact of his presence during domestic violence, he receives legal grounds to protect his rights.

Key words: domestic violence, child, witness child, evidence, mistakes of police officers.